

Predică la Duminica Slăbănogului (Despre desființarea Sîmbetei de către Hristos)

*Nimeni deci să nu vă judece pentru mîncare sau băutură, sau cu privire la vreo
sărbătoare,
sau lună nouă, sau la sîmbete, care sînt umbre celor viitoare (Coloseni, 2, 16-17)*

Hristos a înviat !

Iubiți credincioși,

În Evanghelia de azi vedem că Iisus Hristos a vindecat într-o zi de sîmbătă un slăbănog care zăcea de 38 de ani. Pentru aceasta s-au supărat iudeii căci Domnul a călcat porunca sîmbetei. De veți asculta însă cu luare aminte cele ce vom vorbi astăzi, veți înțelege luminat că serbarea sîmbetei nu este dată creștinilor, ci evreilor și totodată veți înțelege că atît Mîntuitorul, cît și Sfinții Apostoli au desființat prin cuvînt și faptă serbarea Sîmbetei.

Mai întîi voi arăta că de la Adam și pînă la Moise, timp de 4108 ani, nici unul dintre patriarhii cei vechi nu au ținut sîmbăta ca sărbătoare. Ca să ne dăm seama de acest mare adevăr, vom apela la mărturisirile Sfintei Scripturi, prin care vom arăta, că Dumnezeu făcînd pe om, nu i-a dat poruncă de la început, să serbeze vreo zi, ci numai l-a așezat în grădina Edenului, adică în Rai, ca să-l lucreze și să-l păzească (Facere 2, 15). Apoi i-a dat prima poruncă, de a nu mîncă din pomul cunoștinței binelui și răului (Facere 2, 17). Ba, mai mult. După ce Adam a călcat porunca lui Dumnezeu și a fost izgonit din Rai, nu a primit nici o poruncă de la Dumnezeu să serbeze vreo zi. Dimpotrivă, toată viața lui de acum devine o muncă continuă sub forma blestemului și i se dă poruncă și canon de la Dumnezeu care îi zice: *În sudoarea feței tale îți vei mîncă pîinea ta, pînă te vei întoarce în pămîntul din care ești luat; căci pămînt ești și în pămînt te vei întoarce* (Facere, 3, 19).

Nici o mărturie nu avem în Biblie care să ne arate că Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacov și ceilalți patriarhi aleși de Dumnezeu pînă la Moise, ar fi serbat sîmbăta.

Dar poate va zice cineva că Avraam a păzit poruncile lui Dumnezeu. Da, le-a păzit cu mare sfințenie, de aceea a și fost binecuvîntat de Dumnezeu să fie tată a multor neamuri. Dar nu porunca sîmbetei, ci iată care porunci a auzit Avraam: *Ieși din pămîntul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pămîntul pe care ți-l voi arăta Eu* (Facere 12, 1); altă poruncă: *Iar legămîntul dintre Mine și tine și urmașii tăi de după tine din neam în neam, pe care trebuie să-l păziți, este acesta: toți cei de parte bărbătească ai voștri să se taie împrejur* (Facere 17, 10).

Altă poruncă dată lui Avraam este aceasta: *Să nu ți se pară grele cuvintele cele pentru prunc și pentru roabă: toate cîte-ți va zice Sarra, ascultă glasul ei* (Facere 21, 12), adică să izgonească pe roaba Agar cu fiul ei. Altădată poruncește Dumnezeu lui Avraam: *Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pămîntul Moria și adu-l acolo ardere de tot, pe un munte pe care ți-l voi arăta Eu* (Facere 22, 2).

Așadar, după cum vedem din cele arătate pînă aici, nici una din poruncile pe care le-a primit Avraam de la Dumnezeu nu se referă la serbarea sîmbetei. Primul loc unde se vorbește în Sfînta Scriptură despre Sabat, ca zi de odihnă, este la Ieșire, unde Moise vorbește poporului în pustie, zicînd: *Iată ce a zis Domnul: Mîine este odihnă, odihna cea sfîntă în cinstea Domnului; ce trebuie copt, coaceți, ce trebuie fiert, fierbeți astăzi, și ce va rămîne lăsați să rămînă pe a doua zi* (Ieșirea 16, 23). Dacă vor zice vouă că în Decalog în porunca IV-a se scrie: *Adu-ți aminte de ziua Sîmbetei, ca să o sfințești pe ea*, și prin aceasta, vor zice că sîmbăta a existat și mai înainte de Moise ca sărbătoare, și de aceea zice: "Adu-ți aminte", apoi să le spuneți că evreii, cînd au ajuns în pustia Sin au primit porunca cea pentru ținerea Sîmbetei, Moise, pe muntele Sinai, le aduce aminte de această poruncă a Sabatului, pe care o primise înainte în pustia Sin, și nicidecum că sîmbăta a fost de la Adam pînă la Moise.

Încă și aceasta e bine să țineți minte, că sîmbăta nu s-a dat pentru toate popoarele lumii să se țină ca sărbătoare, ci numai evreilor, ca amintire de binefacerile cele mari ale lui Dumnezeu, prin care El i-a scos din robia Egiptului. Acest adevăr îl arată Sfînta Scriptură, zicînd: *Adu-ți aminte că ai fost rob în pămîntul Egiptului și Domnul Dumnezeuul tău te-a scos de acolo cu mînă tare și cu braț înalt, și de aceea ți-a poruncit Domnul Dumnezeuul tău să păzești ziua odihnei și să o ții cu sfințenie* (Deuteronom 5, 15).

Deci celelalte neamuri nu au acest așezămînt dat lor de la Dumnezeu de a serba ziua sîmbetei. Legea Veche a fost dată pentru un timp limitat, adică pînă era să vină *Urmașul, Căruia I s-a dat făgăduința* (Galateni 3, 19). Deci sîmbăta n-a fost dată ca sărbătoare tuturor neamurilor, nici pentru toate timpurile. Legea cea Veche, împreună cu Sîmbăta, au încetat de a mai fi întru totul valabile în Legea Darului. Acest adevăr îl arată Sfîntul Apostol Pavel, zicînd: *Trecut-a umbra Legii și Darul a venit* (Evrei 8, 5; Coloseni 2, 16-17); *Cele vechi au trecut, iată toate sînt noi* (Evrei 8, 13).

Această încetare a Legii Vechi a fost proorocită de sfinții prooroci. Despre aceasta spune marele prooroc Ieremia: *Iată vin zile, zice Domnul, cînd voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legămînt nou. Însă nu ca legămîntul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua cînd i-am luat de mînă ca să-i scot din pămîntul Egiptului. Acel legămînt ei l-au călcat deși Eu am rămas în legătură cu ei, zice Domnul. Dar iată legămîntul pe care-l voi încheia cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor și pe inimile lor voi scrie și le voi fi Dumnezeu, iar ei Îmi vor fi popor* (Ieremia 31, 31-33).

Să vedem acum în ce fel Iisus Hristos și Sfinții Apostoli au desființat Sîmbăta Legii Vechi prin învățătură și fapte. Auzim pe Mîntuitorul, zicînd: *Tatăl Meu pînă acum lucrează și Eu lucrez* (Ioan 5, 17). Cînd a zis Hristos aceste cuvinte? Cînd căutau iudeii să-L omoare, că dezlega sîmbăta (Ioan 5, 16).

Deci, dacă Mîntuitorul lucra sîmbăta, arăta că și Tatăl Său lucrează sîmbăta. Atunci care ar fi vina celor ce urmează lui Hristos care lucrează și nu țin sîmbăta? Dacă cineva ne-ar învinui că lucrăm sîmbăta, să audă unii ca aceștia, că și *iudeii căutau să-L omoare pe Iisus că dezleagă sîmbăta* (Ioan 5, 18). Auzim pe Mîntuitorul zicînd: *Dacă-Mi slujește cineva, să-Mi urmeze* (Ioan 12, 26). Și dacă Tatăl și Fiul lucrează sîmbăta, cine poate învinui pe Dumnezeu că dezleagă sîmbăta?

Cine poate să învinuiască pe creștini că urmează lui Hristos, adică dacă lucrează sîmbăta și fac ceea ce a făcut Hristos Domnul? Cîtă orbire au mințile acelea, care nu văd ce a făcut Hristos sîmbăta! Oare nu sîmbăta a vindecat Mîntuitorul pe slăbănogul din Evanghelia de azi? Dar nu numai că l-a vindecat, ci l-a pus și la lucru, poruncindu-i să-și ia patul și să meargă cu el la casa sa (Ioan 5, 8-9). Vechiul Testament nu dădea voie să facă acest lucru (Ieremia 17, 21; Neemia 13, 15). Dar și orbul din naștere a fost vindecat în zi de sîmbătă (Ioan 9, 14), și omul cu mîna uscată a fost vindecat în ziua sîmbetei (Luca 6, 6-10; Matei 12, 10-13; Marcu 3, 1-5). Și femeia cea gîrboavă de 18 ani tot sîmbăta a fost vindecată de Mîntuitorul (Luca 13, 14).

Ucenicii Domnului, urmînd pilda Învățătorului Lor, mergînd sîmbăta prin lanurile de grîu, smulgeau spice și le frecau în palme spre a le mînce (Marcu 2, 23-24; Luca 6, 1-3). Cînd fariseii și cărturarii Îl învinuiau pe Iisus că nu păzește sîmbăta, El le răspundea că *Fiul Omului este Domn și al sîmbetei* (Luca 6, 5) și le zicea: *Sîmbăta a fost făcută pentru om, iar nu omul pentru sîmbătă* (Marcu 2, 27). Iată de ce marele Apostol Pavel zice: *Nimeni deci să nu vă judece pentru mîncare sau băutură, sau cu privire la vreo sărbătoare, sau lună nouă, sau la sîmbete, care sînt umbră celor viitoare, iar trupul este al lui Hristos* (Coloseni 2, 16-17).

Iubiți credincioși,

Pentru a vă încredința mai bine că Iisus Mîntuitorul nostru și sfinții Săi ucenici și Apostoli, au desființat sărbătoarea sîmbetei, citiți Sfînta Scriptură în următoarele locuri: Porunca I - Matei 12, 1-3 și 10-18; Porunca a 2-a, la I Corinteni 10, 14 și I Ioan 5, 21; Porunca a 3-a, la Iacov 4, 12; Porunca a 5-a la Matei 15, 4; 19, 18; Marcu 7, 10 și Efeseni 6, 1-2; Porunca a 6-a la Matei 19, 18; Marcu 10, 19 și Romani 13, 9; Porunca a 8-a, la Matei 19, 18; Marcu 10, 19 și Romani 13, 9 și Porunca a 9-a Matei 19, 18; Marcu 10, 19 și Romani 13, 9 și Porunca a 10-a, la Romani 13, 9.

Vedeți că nici într-o parte a Sfîntei Evanghelii sau în vreo epistolă a Sfinților Apostoli, nu găsim lămurire sau măcar aluzie la porunca a 4-a, despre ziua sabatului? Acestea ne dovedesc clar că nu era obligatorie pe vremea Mîntuitorului și a Sfinților Apostoli serbarea sîmbetei pentru cei ce credeau în Hristos. Iar ca să înțelegeți că Duminica, ziua cea dintîi a săptămîinii, a luat locul sîmbetei în Biserica creștină, să citiți în Sfînta Scriptură în aceste locuri: Ioan 20, 1-15 și 26 și veți vedea că Duminica, ziua întîi a săptămîinii, a înviat Domnul; Duminica, a 8-a zi după înviere, s-a arătat Mîntuitorul Sfinților Apostoli fiind ușile încuiate, și a fost pipăit în coastă de Toma (Ioan 20, 27); Duminică, în drum spre Emaus, Luca și Cleopa au călătorit cu Domnul (Luca 24, 13-31) Duminică la Cincizecime s-a pogorît Duhul Sfînt (Leviticul 23, 15-16; Fapte 2, 1-4); Duminica frîngeau Apostolii pîinea, adică se împărțeau cu Sfintele Taine (Fapte 2, 46; 20, 7-12); Duminica s-a descoperit Apocalipsa Sfîntul Ioan Evanghelistul (vezi Apocalipsa 1, 10). În Duminici adunau creștinii ajutoare pentru sfinți, după porunca marelui Pavel (I Corinteni 16, 1-2).

Dar spune undeva că Dumnezeu va lăsa altă zi de sărbătoare poporului Său? Auzi ce scrie Sfînta Scriptură: *Drept aceea a lăsat Dumnezeu altă sărbătoare de odihnă poporului* (Evrei 4, 9; 4, 11; 8, 13; Apocalipsa 14, 13). Așadar în Noul Testament altă zi de odihnă este rînduită de Dumnezeu creștinilor, adică Duminica sau ziua întîi a săptămîinii. După cum vedem, multă orbire sufletească era pe vremea Mîntuitorului la farisei, cărturari și legiuitori, care, văzînd atîtea minuni și semne care se făceau de către

Mîntuitorul nostru în ziua sîmbetei nu cunoșteau că Hristos este Dumnezeu, care le dăduse poruncă să serbeze sîmbăta în pustie și care acum a venit să dezlege și să desființeze sîmbăta, Legea Veche, și să așeze altă zi de sărbătoare neamului omenesc care va crede în El. Această orbire și întunecare sufletească o au toți sectarii, care, nevrînd a ține ca zi de odihnă Duminica, ziua în care a înviat Domnul, se țin de umbră și defaimă Harul Noului Așezămînt.

Iubiți credincioși,

În cele ce urmează, vom arăta și mai luminat cele despre sîmbătă și despre rătăcirea celor ce țin de sîmbăta Legii Vechi, care a fost umbră și închipuirii din Legea Harului. Acest adevăr îl arată marele Apostol Pavel cînd zice: *Nimeni deci să nu vă judece pentru mîncare sau băutură, sau cu privire la vreo sărbătoare sau lună nouă, sau la sîmbete, care sînt umbra celor viitoare, iar trupul este al lui Hristos* (Coloseni 2, 16-17).

Iată ce doresc să vă spun în această privință. Cuvîntul "sabat", "sîmbătă", din evreiește, înseamnă "odihnă". După ieșirea din Egipt, Dumnezeu a poruncit evreilor să prăznuiască ziua aceasta ca zi de amintire despre ziua a șaptea în care Dumnezeu S-a odihnit de faptele Sale după zidirea lumii (Facere 2, 2-3; Ieșirea 35, 2-3) și îndeosebi pentru a le aminti evreilor despre izbăvirea lor din robia Egiptenilor (Deuteronom 5, 13-15).

Noi creștinii, asemenea prăznuim ziua a șaptea din săptămîină, însă nu sîmbăta cea veche, evreiască, ci pe cea nouă, creștină, adică ziua Învierii, cînd s-a săvîrșit înnoirea neamului omenesc. *Dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă* (II Corinteni 5, 17; Galateni 6, 15); *că a Lui făptură sîntem, zidiți în Hristos Iisus spre fapte bune* (Efeseni 2, 10). Prăznuim nu sîmbăta, ci Duminica, pentru că în această zi am fost izbăviți, nu din robia egipteană, în care nici noi, nici părinții noștri nu au fost vreodată; ci dintr-o robie generală și mult mai grea, din robia diavolului de care scăpăm, după cum ne învață Sfîntul Apostol Petru, prin Învierea lui Iisus Hristos (I Petru 3, 21).

În ziua aceasta și nu sîmbăta sau în altă zi, Hristos *a surpat prin moartea Sa pe cel ce are stăpînirea morții, adică pe diavolul, și a izbăvit pe acei pe care frica morții îi ținea în robie toată viața* (Evrei 2, 14-15). În ziua aceasta și nu în alta, Hristos S-a sculat *pentru îndreptarea noastră* (Romani 4, 25). *Iar dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este credința voastră, sînteți încă în păcatele voastre* (I Corinteni 15, 17).

Iată, pentru ce noi creștinii prăznuim ziua Învierii, ca zi a noii zidiri a omului, ca ziua izbăvirii noastre și a întregii noi lumi din robia diavolului, de păcate, de blestem și de moartea cea duhovnicească. Dar poate vor zice unii sectanți că *a binecuvîntat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o pentru că într-însa S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut și le-a pus în rînduială* (Facere 2, 2-3). Dar în acest loc al Sfintei Scripturi nu ne spune că Dumnezeu a poruncit oamenilor să cinstească sîmbăta. Se spune că Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de faptele Sale, adică El a încetat a zidi. Că *El a binecuvîntat și a sfințit ziua aceasta pentru a aminti oamenilor despre sfîrșitul creației și atît*.

În Rai pentru oameni toate zilele erau la fel, toate zile de fericire, fiind totodată și zile de muncă pentru a lucra și a păzi grădina Edenului (Facere 2, 15). Iar după căderea în păcat a primilor oameni și alungarea lor din Rai, ei trebuiau, ca pedeapsă, să lucreze și să se hrănească cu necazuri *în toate zilele vieții lor* (Facere 3, 17), prin urmare și în ziua

sîmbetei. Și într-adevăr, din Sfînta Scriptură nicăieri nu se vede că strămoșii noștri: Noe, Avraam, Isaac, Iacob și alții ar fi prăznuit ziua sîmbetei.

Numai pe timpul lui Moise după ieșirea evreilor din Egipt, Dumnezeu dă evreilor în pustie, pentru prima dată poruncă despre sîmbătă (Ieșirea 16, 23-26). Și aceasta, pentru că evreii erau întotdeauna nemulțumiți, să-și amintească și să mulțumească în ziua aceasta lui Dumnezeu, Care i-a scos din robia egiptenilor (Deuteronom 5, 12-15).

Dacă scrie în Sfînta Scriptură că Dumnezeu zice prin Moise: *Adu-ți aminte de ziua odihnei* (Ieșirea 20, 8) să nu creadă cineva că serbarea sîmbetei a fost de la începutul lumii. Nu, cu adevărat. Ci de această poruncă le aduce aminte pe Sinai, că porunca Sîmbetei a fost dată puțin mai înainte evreilor în pustiul Sin, cînd erau tot sub conducerea lui Moise (vezi Ieșirea 16, 23-30) și le-a repetat pe muntele Sinai porunca pe care le-o dăduse mai înainte, în pustiul Sin, cum am arătat mai sus. De aceea a zis Dumnezeu: "Adu-ți aminte!"

Trebuie să înțelegem că evreii erau obligați să prăznuiască sîmbăta. Altfel, ei cădeau sub blestemul legii (Deuteronom 26; 27). Noi creștinii nu mai sîntem sub lege, ci sub Harul lui Hristos, Care ne-a răscumpărat din acest blestem (Romani 6, 14). Sfîntul Apostol Pavel învață că: *Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcîndu-Se pentru noi blestem*. Ce este legea? Pentru călcările de poruncă s-a adus legea, pînă cînd era să vină Sămînța căreia i s-a dat făgăduința. Pentru aceea ne-a fost nouă legea învățătoare spre Hristos, ca din credința în Hristos Iisus să ne îndreptăm. Iar dacă a venit credința, nu mai sîntem sub Învățător, căci pe toți fiii ai lui Dumnezeu ne-a făcut, prin credința în Iisus Hristos (Galateni 3, 19-26). *Domnul a desființat vrăjmășia în Trupul Său, legea poruncilor și învățăturile ei...* (Efeseni 2, 15).

De ar zice cineva că sîmbăta este numită lege veșnică și legătură veșnică (Ieșirea 31, 16-17) și de aceea trebuie a se ține ca sărbătoare veșnică, unul ca acela să știe că Dumnezeu, fiind Creator și Legiuitor, poate să strice nu numai toate legile Sale ci și legăturile Sale, deși a spus că le dă pînă în veac (I Regi 2, 30). Legătura nu este un contract între om și Dumnezeu. Căci contractează ceva numai cei egali între ei. Legătura este manifestarea milei lui Dumnezeu și a buneii Sale voințe către om. Iar făgăduințele, legile, legăturile, poruncile, așezămintele Sale, Dumnezeu le poate schimba sau chiar nimici cu totul, dacă oamenii nu sînt vrednici de ele. Așa de pildă: "Legătură veșnică" au fost numite jertfele și alte așezăminte din Vechiul Testament (Levitic 7, 30; Ieșirea 21, 6; 40, 15) dar în Noul Testament toate sînt înlăturate.

N-a fost legătură mai mare decît legătura prin tăierea împrejur, aceasta fiind superioară sîmbetei, nu numai după timp, fiind mai veche, ci și după însemnătate. Însuși Mîntuitorul a spus că ea este mai importantă decît sîmbăta: *Moise, zice Hristos, v-a dat tăierea împrejur, nu că este de la Moise, ci de la părinți, și sîmbăta tăiați împrejur pe om. Dacă omul primește tăierea împrejur sîmbăta, ca să nu se strice Legea lui Moise, vă mîniați pe Mine că am făcut sîmbăta un om întreg sănătos?* (Ioan 7, 22-23).

Astfel, pentru tăierea împrejur se calcă sîmbăta. Și ea, de asemenea, se numește "legătură veșnică". Călcătorii ei se condamnă la moarte: *Veți tăia împrejur, a spus Dumnezeu încă lui Avraam, marginea trupului vostru și va fi semn de legătură între Mine și voi... Și va fi legătura Mea peste trupul vostru întru legătură veșnică. Și partea*

bărbătească ce nu-și va tăia împrejur marginea trupului său în ziua a opta, pierde-se-va sufletul acela din poporul său, pentru că a călcat legământul Meu (Facere 17, 11-13).

Și, iată, această "legătură veșnică" despre tăierea împrejur ce a fost mai mare decât sîmbăta este înlăturată de Sfinții Apostoli la sinodul lor, cînd creștinii din iudei au început să ceară la creștinii din păgîni ca dînșii să păzească tăierea împrejur și legea lui Moise. Apostolii, adunîndu-se împreună, au hotărît, zicînd: *Pentru că părutu-s-a Duhului Sfînt și nouă, să nu vi se pună nici o greutate în plus afară de cele ce sînt necesare: să vă feriți de cele jertfite idolilor și de sînge și de (animale) sugrumate și de desfrîu, de care păzindu-vă, bine veți face (Fapte 15, 28-29).* Prin această hotărîre, Sfinții Apostoli au înlăturat nu numai tăierea împrejur, care era mai mare decît sîmbăta, ci și toată legea ceremonială a lui Moise, cu sărbătorile, lunile noi, sîmbetele și altele ale ei (Vezi Coloseni 2, 16-17; Galateni 5, 6; 6, 15).

De va cugeta cineva la cuvintele lui Hristos care a zis: *Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii, nu am venit să stric, ci să împlinesc (Matei 5, 17)*, va înțelege că El a ținut și sîmbăta. La aceasta trebuie să știm că Hristos a ținut sîmbăta pentru că era iudeu după trup și trebuia să se supună legii ceremoniale a lui Moise pînă la înlăturarea acestei legi; pînă la încheierea cu oamenii a Legăturii noi din Sîngele Lui (Luca 22, 20), adică pînă la vremea suferințelor Lui și a strălucitei Sale învieri, cînd a venit sfîrșitul Vechiului Testament, prezis încă de marele prooroc Ieremia (Ieremia 31, 31-32).

Atunci Hristos a stricat legea poruncilor cu dogmele Sale (Efeseni 4, 15). Pe temeiul că Hristos a ținut sîmbăta, nu putem susține că și creștinii trebuie s-o cinstească. Hristos, ca iudeu, prăznuia sărbătorile evreiești. Hristos, ca iudeu, a primit tăierea împrejur; sectanții, însă, nu se taie împrejur. Pentru ce și pînă cînd a cinstit Hristos sîmbăta s-a lămurit mai sus.

Din textele aduse din Sfînta Scriptură nu se vede că și creștinii sînt datori să prăznuiască ziua sîmbetei. În ele se vorbește despre faptul că Hristos a învățat pe evrei de obicei sîmbăta în sinagogile lor, și atît. Învăța însă sîmbăta, fiindcă atunci se adunau evreii în sinagogile lor pentru rugăciuni și Hristos putea să aibă ascultători.

Poate cineva ar zice că Hristos spunea ucenicilor Săi: *Rugați-vă ca să nu fie fuga voastră iarna, nici sîmbăta (Matei 24, 20)* și că prin aceasta Hristos ar fi arătat sfințenia sîmbetei. Trebuie să înțelegem că cuvintele acestea ale Domnului nu obligă deloc pe creștini să prăznuiască sîmbăta. Altfel, ar trebui să cinstim și să serbăm și iarna. Cuvintele acestea arată numai apropiata dărimare a Ierusalimului și greutatea pe care puteau s-o îndure ucenicii lui Hristos, dacă această dărimare s-ar întîmpla iarna pe neașteptate, cînd ei ar fi putut să moară de frig pe drumuri curînd, pînă la patimile și învierea lui Hristos, cînd încă nu era pe deplin înlăturată sîmbăta cea veche și în vremea cînd era greu să fugi din Ierusalim pentru că sîmbăta porțile orașului se închideau.

Iată, deci, de unde se vede că Hristos a înlăturat sîmbăta. Căci Legea lui Moise a avut *umbra bunătăților viitoare, iar nu însuși chipul lucrurilor (Evrei 10, 1)*. Pentru aceasta Hristos-Mesia, venind și îndeplinind toată Legea (Matei 5, 17) și poruncile Vechiului Testament (Ioan 15, 10), El însuși a completat unele din ele și pe altele le-a schimbat. În general, a înlăturat legea poruncilor prin învățătura Sa (Efeseni 2, 15), iar sîmbăta cu totul a înlăturat-o prin cuvînt și prin fapte. Așa, de pildă, El însuși a călcat-o, vindecînd sîmbăta bolnavii și pe cel cu mîna uscată (Matei 12, 10-13), pe slăbănogul din

Evanghelia de astăzi (Ioan 5, 5-16), și pe orbul din naștere, făcînd sîmbăta pentru el tină (Ioan 9, 1-16).

Toate acestea erau oprite de Legea Veche să se facă sîmbăta (Ieșirea 20, 10-13; Numeri 16, 32-36). Călcînd sîmbăta, Hristos impunea și altora să o calce. Vindecînd pe slăbănogul sîmbăta, Iisus îi spunea: *Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă. Și îndată s-a făcut sănătos omul, și-a luat patul și umbla și era acea zi sîmbăta.*

Sîmbăta evreiască este numită de Sfîntul Apostol Pavel "umbră", adică ceva ce nu înseamnă nimic, fără nici un folos, pentru că, cuvîntul "umbră" în Sfînta Scriptură, cînd se vorbește despre Vechiul Testament, înseamnă ceea ce e destinat spre înlăturare (Evrei 10-1, 4-5, 13).

Iubiți credincioși,

Întrucît unii din creștini s-au rupt de Biserica lui Hristos și cinstesc sabatul Legii vechi, în loc de Duminică, ziua Învierii lui Hristos, am căutat să vă explic la Evanghelia de astăzi ce însemnătate a avut sabatul iudaic, cît a fost respectat, cînd și de ce a fost schimbat cu ziua Duminicii de Însuși Hristos și Sfînții Săi Apostoli.

Noi, fiii Bisericii Ortodoxe, dacă vrem să ne mîntuim, sîntem datori să ascultăm de ea. Să împlinim cu sfințenie poruncile Domnului din Sfînta Evanghelie, și să nu urmăm sfaturile credincioșilor răzvrățiți, care s-au lepădat de Biserică, de sfînta Duminică, de bucuria Învierii, de preoți, de cruce și de sfîntele icoane și cinstesc sîmbăta ca zi de odihnă. Să rămînem în casa Domnului și în mîntuitoarea bucurie a Învierii lui Hristos. Căci mai mare este ziua Învierii decît ziua odihnei.

Aici în Biserică se află lacul Vitezda, adică Taina Botezului prin care ne facem fii ai lui Dumnezeu după har, nou născuți. Aici se află apa cea tămăduitoare de boli, adică Taina Spovedaniei, a pocăinței cu lacrimi, prin care ne vindecăm sufletul de rănilor păcatelor. Aici se săvîrșește Taina Sfîntului Maslu, prin care mulți bolnavi se vindecă și se ușurează. Să nu spunem "că nu avem om să ne arunce" în apa aceasta tămăduitoare. Preoții Bisericii sînt cei ce ne botează, ne dezleagă de păcate, se roagă pentru mîntuirea noastră și ne conduc pe calea mîntuirii.

Să cinstim cu vrednicie, cu rugăciuni și fapte bune sfînta zi a Duminicii ca să auzim și noi cuvîntul cel mîntuitor al lui Hristos: "Iată te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești ca să nu-ți fie ție ceva mai rău". Amin.

Hristos a înviat!

Pr.Ilie Cleopa